

13. Про регламент Верховної Ради України : Закон України від 10.02.2010 р. № 1861-VI // Офіційний вісник України. – 2010. – № 12. – Ст. 565.
14. Офіційний веб-портал Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: rada.gov.ua.
15. Конституційне (державне) право зарубіжних країн: Навч. посіб. / [В. М. Бесчастний, О. В. Філонов, В. М. Субботін, С. М. Пашков]. – К. : Знання, 2008. – 467 с.
16. Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Інститут сім'ї в Україні: стан, проблеми та шляхи їх вирішення»: Постанова Верховної Ради України від 20 грудня 2011 р. № 4183-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 30. – Ст. 367.
17. Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини : Закон України від 23.12.1997 р. № 776/97-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 20. – Ст. 99.
18. Про звернення громадян : Закон України від 02.10.1996 р. № 393/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 47. – Ст. 256.
19. Сайт Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини [Електронний ресурс]: – Режим доступу: <http://www.ombudsman.gov.ua>
20. Про Рахункову палату : Закон України від 02.07.2015 р. № 576-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 36. – Ст. 360.
21. Кислий П. Становлення парламентаризму в Україні: На тлі світового досвіду / Кислий Павло, Вайз Чарльз. – К. : Абрис, 2000. – 414 с.
22. Мищак І. М. Правова регламентація діяльності комітетів Верховної Ради України / І. М. Мищак // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. – 2011. – № 5(8). – С. 39 – 44.
23. Мищак І. М. Конституційно-правові аспекти реалізації народними депутатами України права законодавчої ініціативи / І. М. Мищак // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. – 2011. – № 3(6). – С. 56 – 61.
24. Черпак Т. В. Законодавча функція Верховної Ради України: практика реалізації в умовах президентсько-парламентської та парламентсько-президентської республіки: автореф. дис. ... канд. політ. наук : 23.00.02 / Черпак Тетяна Валеріївна; НАН України, Ін-т політ. і етнонац. дослідж. ім. І. Ф. Кураса. – Київ, 2017. – 18 с.

** Антонова Олена Ростиславівна – кандидат наук з державного управління, доцент кафедри цивільно-правових дисциплін Таврійського національного університету ім. В. І. Вернадського.*

Стаття надійшла до редакції 02.08.2017 р.

УДК 342.25

Богдан Калиновський *

ФУНКЦІОНУВАННЯ МІСЦЕВОЇ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

У статті розкриваються сучасні проблеми функціонування місцевої публічної влади в Україні, визначаються законодавчі прогалини у взаємовідносинах місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування. Наводяться аргументи щодо реформування місцевої публічної влади на основі використання міжнародного та зарубіжного досвіду, пропонуються зміни до законодавства, спрямовані на оптимізацію взаємодії органів державної виконавчої влади та органів місцевого самоврядування в Україні.

Ключові слова: місцева публічна влада, місцеве самоврядування, місцеві державні адміністрації, функціонування, реформування, законодавство.

Калиновский Б. В. Функционирование местной публичной власти в Украине: проблемы и пути их решения.

В статье раскрываются современные проблемы функционирования местной публичной власти в Украине, определяются законодательные пробелы во взаимоотношениях местных государственных администраций и органов местного самоуправления. Приводятся аргументы относительно реформирования местной публичной власти на основе использования международного и зарубежного опыта, предлагаются изменения в законодательство, направленные на оптимизацию взаимодействия органов государственной власти и органов местного самоуправления в Украине.

Ключевые слова: местная публичная власть, местное самоуправление, местные государственные администрации, функционирование, реформирование, законодательство.

Kalynovskyi B. V. Functioning of local public authorities in Ukraine: problems and ways of it's resolving.

The article reveals current problems of functioning of local public authorities in Ukraine, defines legislative gaps in the relations between local state administrations and local self-government bodies. The arguments concerning the reform of local public authorities are presented, and amendments to the legislation aimed at optimizing the interaction between the bodies of state executive power and local self-government bodies in Ukraine are proposed on the basis of the use of international and foreign experience.

Keywords: local public authority, local self-government, local state administrations, functioning, reform, legislation.

Актуальність проблеми. Значущість обраної теми статті визначається тим, що організація здійснення місцевої публічної влади є важливим складовим елементом державної влади та влади громадянського суспільства. Місцева публічна влада залежно від функціонального призначення містить дві складові: владу місцевих органів державної виконавчої влади та владу органів місцевого самоврядування. В основу першої складової покладена необхідність забезпечення виконання функцій держави на певній території, а в основу другої – необхідність здійснення управління місцевими справами територіальною громадою. Більше того, проблеми організації та функціонування місцевого самоврядування та місцевих державних адміністрацій, як правило, розглядаються відокремлено, що в сучасних умовах розвитку держави неприпустимо, оскільки поза увагою залишаються важливі аспекти щодо можливостей здійснення спільних заходів розвитку адміністративно-територіальних одиниць.

Аналіз останніх джерел і публікацій. Вагомим аргументом щодо актуальності статті є недостатня кількість комплексних теоретико-правових досліджень функціонування місцевої публічної влади та фрагментарність висвітлення її в публікаціях, серед яких переважають окремі статті у збірниках наукових праць і періодичних виданнях. Сучасні вітчизняні вчені певною мірою торкалися питань конституційно-правової організації місцевої публічної влади в Україні, але в основному їхні дослідження присвячені питанням реалізації місцевого самоврядування, взаємодії органів державної влади та органів місцевого самоврядування, співвідношенню державної та муніципальної влади. Так, у науці конституційного та муніципального права ці питання досліджували Баймуратов М., Батанов О., Барабаш Ю., Борденюк В., Заяць Н., Калюжний Р., Кампо В., Карабін Т., Кравченко В., Кривенко В., Колісник В., Корнієнко М., Мартиненко П., Мішина Н., Мяловицька Н., Петришин О., Приходько Х., Пухтинський М., Федоренко В. та ін.

Мета статті. Актуальність статті посилюється ще й через те, що її метою є відпрацювання наукових положень і отримання нових висновків щодо конституційно-правових засад функціонування національної місцевої публічної влади, які в сукупності розв'язують важливу наукову проблему стратегії формування та реалізації місцевої політики управління. Завданням є також обґрунтування національної моделі функціонування місцевої публічної влади, що є визначальною для розбудови демократичної, правової, соціальної

держави, із використанням здобутків науки конституційного права, муніципального права, міжнародного права, теорії та історії держави і права, адміністративного права, державного управління.

Виклад основного матеріалу. Реалізація компетенції органів місцевої публічної влади виявляється у здійсненні певних дій чи прийнятті рішень відповідними особами – носіями владних повноважень. Також законодавчо визначена компетенція місцевої публічної влади набуває чітко визначеного характеру і реалізується в процесі функціонування органів і посадових осіб цієї влади. Реалізація законодавчо закріпленої компетенції органів місцевої публічної влади є певним процесом, що характеризує динаміку функціонування владних інституцій, саме тому форми мають зв'язок із законодавчо закріпленими організаційними процедурами, у їх межах і відбувається здійснення їх повноважень.

Здебільшого, залежно від характеру отриманого результату, форми діяльності органів і посадових осіб місцевої публічної влади доцільно класифікувати на правові (пов'язані з виконанням юридично значущих дій), організаційні (не потребують чіткого юридичного закріплення і не тягнуть прямих юридичних наслідків) і матеріально-технічні (не потребують спеціальних юридичних актів і відбуваються в порядку поточної роботи) [1, с. 157].

Класифікуючи правові форми діяльності органів місцевої публічної влади, виділяють нормотворчу, правозастосовчу, інтерпретаційну, установчу, контрольну, правоохоронну форми [2, с. 82]. У юридичній літературі існує й переконання щодо необхідності виокремлення правових, організаційних та організаційно-правових форм діяльності самоврядних органів.

Тут варто зазначити, що серед форм діяльності органів і посадових осіб місцевої публічної влади важливе значення мають організаційно-правові форми, основними з яких можна визнати: сесії ради, засідання виконавчих органів місцевої ради, засідання постійних комісій, підкомісій і робочих груп, громадські слухання, апаратні наради, персональна робота голови місцевого органу виконавчої влади, робота сільського, селищного, міського голови та інші, до яких у науковій літературі відносять робочі зустрічі, прес-конференції та інтерв'ю, прямі телефонні зв'язки з жителями посадових осіб місцевої публічної влади, прийом громадян, закордонні візити делегацій, наприклад, участь у засіданнях Конгресу місцевих і регіональних влад Європи.

Організаційно-правові форми функціонування місцевої публічної влади характеризуються нормативною визначеністю, адже у ч. 2 ст. 19 Конституції України чітко визначено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, у межах повноважень і у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [3].

У контексті дослідження важливо зазначити, що для кожного суб'єкта місцевої публічної влади характерні власні, установленні чинним законодавством України організаційно-правові форми, які визначають оптимальний механізм реалізації компетенції місцевої публічної влади.

Враховуючи викладене, під формами діяльності місцевої публічної влади ми розуміємо зовнішнє втілення однорідних дій, процедур, які здійснюють органи місцевої публічної влади, їх структурні підрозділи й посадові особи в процесі реалізації компетенції у правових, організаційних і організаційно-правових сферах. Результатом правових форм діяльності органів і посадових осіб місцевої публічної влади є прийняття нормативних та інших актів.

Основною формою функціонування місцевих рад є сесія, що складається із пленарних засідань ради, а також засідань її постійних комісій, якими ці пленарні засідання супроводжуються. Сесія є правомочною, якщо в її пленарному засіданні бере участь більше половини депутатів від загального складу ради. Особливістю скликання сесії районної та обласної ради є те, що ініціатором може бути місцева державна адміністрація.

Не менш важливою організаційно-правовою формою роботи ради є засідання її постійних та тимчасових комісій. Постійні комісії ради є її органами, що обираються серед депутатів ради для вивчення, попереднього розгляду та підготовки питань, які належать

до її відання, здійснення контролю за виконанням рішень ради, її виконавчого комітету. Вони обираються радою на строк її повноважень у складі голови та членів комісії. Постійні комісії розглядають проекти програм соціально-економічного та культурного розвитку, місцевих бюджетів, звіти про їх виконання, вивчають і готують питання про стан і розвиток відповідних галузей господарського та соціального будівництва.

Досліджуючи функціонування місцевої публічної влади, доцільно зупинитися на діяльності районних і обласних рад і їх взаємовідносинах з місцевими органами державної виконавчої влади. Визначальною формою об'єднувальної, координаційної діяльності районних і обласних рад є затвердження ними планів соціально-економічного розвитку відповідних областей і районів; справедливий розподіл переданих з державного бюджету коштів у вигляді дотацій, субвенцій відповідно між районними бюджетами, місцевими бюджетами міст обласного значення, сіл, селищ, міст районного значення; представництво інтересів системи місцевого самоврядування відповідного району чи області у відносинах із центральними та місцевими органами державної влади, зокрема, відповідними місцевими державними адміністраціями, у справі забезпечення гармонійного соціально-економічного розвитку відповідного регіону; прийняття рішень щодо делегування місцевим державним адміністраціям окремих повноважень районних, обласних рад тощо [4]. Особливістю функціонування районних та обласних рад є те, що вони не мають власних виконавчих органів, тому вимушені делегувати свої повноваження місцевим державним адміністраціям. Разом з тим, Конституція України (п. 6 і 7 ст. 119) покладає на місцеві органи виконавчої влади обов'язок організації взаємодії з органами місцевого самоврядування та реалізацію делегованих відповідними радами власних повноважень. Щодо виконання делегованих місцевим радам повноважень місцеві державні адміністрації підзвітні та підконтрольні відповідно обласним і районним радам (ч. 6 ст. 118). Підґрунтя конфліктів між місцевими державними адміністраціями та органами місцевого самоврядування має законодавчу основу, закладену в Конституції України та Законах України «Про місцеве самоврядування в Україні» 21 травня 1997 року, «Про місцеві державні адміністрації» від 9 квітня 1999 року, у яких недостатньо чітко визначено розподіл компетенції між цими органами місцевої публічної влади. Місцеві державні адміністрації здійснюють повноваження місцевого самоврядування, делеговані їм відповідними радами, а також повноваження органів виконавчої влади вищого рівня, делеговані їм у межах, визначених законами, Кабінетом Міністрів України.

Наприклад, рішенням Волинської обласної ради від 29 грудня 2011 року № 8/58 «Про делегування повноважень обласної ради обласній державній адміністрації відповідно до Закону України «Про державно-приватне партнерство»» делеговано обласній державній адміністрації повноваження обласної ради щодо проведення аналізу ефективності здійснення державно-приватного партнерства та виявлення можливих ризиків, пов'язаних з його реалізацією, підготовки висновків про результат проведення зазначеного аналізу та погодження висновків у Міністерстві економічного розвитку і торгівлі України. Контроль за виконанням цього рішення покладено на постійну комісію обласної ради з питань бюджету, фінансів і цінової політики [5].

Рішенням Хмельницької обласної ради «Про делегування окремих повноважень обласної ради обласній державній адміністрації» від 25 вересня 1998 року № 3, керуючись ст. ст. 142 та 143 Конституції України і ст. ст. 43 та 44 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21 травня 1997 року, вирішено делегувати обласній раді ряд повноважень (23 пункти), а саме: підготовку і внесення на розгляд ради проектів програм соціально-економічного та культурного розвитку області; забезпечення збалансованого економічного і соціального розвитку території, ефективного використання природних, трудових і фінансових ресурсів [6]. Аналогічне рішення «Про делегування повноважень обласній державній адміністрації» було прийнято Житомирською обласною радою 27 травня 2002 року № 24 (23 пункти); Закарпатською обласною радою «Про делегування повноважень обласної ради обласній державній адміністрації» від 17 березня 2016 року № 181 [7]. Заслужовує на увагу рішення Херсонської обласної ради «Про делегування

обласній державній адміністрації повноважень щодо управління об'єктами спільної власності територіальних громад сіл, селищ, міст області» від 21 січня 2011 № 99 [8], яким було делеговано обласній державній адміністрації повноваження щодо управління об'єктами спільної власності територіальних громад області і корпоративними правами спільної власності територіальних громад сіл, селищ, міст області. При цьому 30 вересня 2016 року Херсонська обласна рада звернулася до обласної державної адміністрації з проханням погодити до 10 жовтня 2016 року проект рішення про відкликання обласною радою делегованих повноважень. Так, голова обласної ради Владислав Мангер надіслав для розгляду та погодження головою обласної державної адміністрації Андрієм Гордєєвим проект рішення Херсонської обласної ради «Про відкликання Херсонською обласною радою власних повноважень, делегованих Херсонській обласній державній адміністрації». Аргументом названо положення пункту 20 частини першої ст. 43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21 травня 1997 року, у якому питання щодо управління об'єктами спільної власності територіальних громад сіл, селищ, міст, що перебувають в управлінні обласних рад; призначення і звільнення їх керівників вирішуються виключно на пленарних засіданнях обласної ради. У листі також зазначається, що рішенням Херсонської обласної ради від 21 січня 2016 року № 71 створено комунальний заклад «Агенція розвитку об'єктів спільної власності територіальних громад Херсонської області» Херсонської обласної ради. Одним з основних напрямів її діяльності є надання Херсонській обласній раді висновків і рекомендацій щодо вдосконалення системи управління на комунальних підприємствах, в установах і організаціях, запобігання фактам незаконного, неефективного та нерезультативного використання бюджетних коштів і майна, виникненню помилок чи інших недоліків в їх діяльності. Окрім того, у структурі виконавчого апарату Херсонської обласної ради діє відділ регіонального розвитку та управління майном, до завдань і функцій якого належить здійснення заходів з реалізації повноважень обласної ради щодо управління майном об'єктів права спільної власності територіальних громад сіл, селищ, міст Херсонської області.

1 квітня 2014 року на засіданні Кабінету Міністрів України було схвалено Концепцію реформування місцевого самоврядування і територіальної організації влади в Україні, основною ідеєю якої є децентралізація влади. Для реалізації зазначених у Концепції ідей функціонування обласних рад буде орієнтуватися на утримання об'єктів спільної власності територіальних громад регіону; транспортної інфраструктури регіонального значення; планування регіонального розвитку; спеціалізованої охорони здоров'я (обласні лікарні); спеціалізованої середньої освіти; розвитку культури, спорту та туризму [9]. Окрім того, функціонування обласних рад буде спрямоване на здійснення контролю за дотриманням надання адміністративних, соціальних та інших послуг населенню та юридичним особам; координацію територіальних органів виконавчої влади; нагляд за законністю в діяльності органів місцевого самоврядування; координацію всіх органів публічної адміністрації в умовах надзвичайного стану. На районну владу покладатимуться обов'язки з утримання об'єктів спільної власності району, транспортної інфраструктури району, забезпечення надання вторинної медичної допомоги (центральні і районні лікарні), виховання і навчання дітей у школах, інтернатах загального профілю.

Виходячи із практичного досвіду взаємодії обласних рад з обласними державними адміністраціями на прикладі Херсонської області можемо констатувати, що питання взаємодії потребує чіткої правової регламентації, оскільки делегувавши власні повноваження, обласна рада має отримати погодження у державній адміністрації відновити самостійне їх здійснення, що є алогічним.

Закон України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин» від 28 грудня 2014 року продовжив досить тривалу реформу бюджетної системи в Україні і заклав прагматичні елементи фінансової децентралізації. Зокрема, розширено наявну дохідну базу місцевих бюджетів, у тому числі шляхом встановлення нових відсотків зарахування податку на доходи фізичних осіб; встановлено нові відсотки зарахування екологічного податку; закріплено за місцевими бюджетами

надходження від сплати державного мита та акцизного податку, що зараховується до бюджетів об'єднаних територіальних громад, міських бюджетів; закріплено за місцевими бюджетами надходження від сплати податку на майно, єдиного податку, туристичного збору; закріплено зарахування до місцевих бюджетів плати за надання адміністративних послуг, адміністративних штрафів та ін. [10, с. 297–298].

Головним досягненням проведення бюджетної реформи є зменшення ролі держави у фінансовому забезпеченні територіальних громад і одночасне створення можливостей для самостійної мобілізації додаткових джерел надходжень з метою зміцнення доходної бази місцевих бюджетів, а отже забезпечення ефективного та збалансованого розвитку територій.

При цьому залишається проблема запровадження максимального рівня прозорості надходжень і використання бюджетних коштів органами місцевої публічної влади. Зі збільшенням повноважень і фінансових можливостей місцевої публічної влади, на нашу думку, є доцільним впроваджувати фінансовий моніторинг законності та ефективності використання всіх коштів місцевого бюджету. Відповідно до абзацу 3 пункту 1 частини 1 ст. 7 Закону України «Про Рахункову палату» від 2 липня 2015 року, Рахункова палата здійснює фінансовий аудит і аудит ефективності щодо «проведення витрат державного бюджету, включаючи використання бюджетних коштів на забезпечення діяльності Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України, ... використання коштів державного бюджету, наданих місцевим бюджетам і фондам загальнообов'язкового державного соціального і пенсійного страхування; здійснення таємних видатків державного бюджету». Враховуючи досвід зарубіжних країн, зокрема Республіки Польща, у ч. 2 ст. 203 Конституції якої зазначається, що «Верховна Палата Контролю може контролювати діяльність органів територіального самоврядування, комунальних юридичних осіб та інших комунальних організаційних одиниць з погляду її законності, економічності та сумлінності» та напрацювання Рахункової палати в Україні, вважаємо, що Рахункова палата через свої територіальні представництва повинна отримати право контролю за надходженням і використанням усіх коштів місцевих бюджетів.

Висновки. Дослідивши функціонування місцевої публічної влади в Україні, можна зробити висновок, що на законодавчому рівні закладено ряд норм, які сприяють виникненню конфліктів між органами державної влади та органами місцевого самоврядування. Так, місцеві державні адміністрації, з одного боку, формуються вищими органами виконавчої влади, а з іншого, виконують делеговані законом повноваження виконавчих органів відповідних рад. При цьому районні та обласні ради наділені правом висловлювати недовіру головам відповідних місцевих державних адміністрацій, що тягне за собою їх відставку. Голови ж місцевих державних адміністрацій не наділені безпосередніми правовими важелями контролю за діяльністю відповідних рад, впливу на них, навіть у випадку прийняття останніми рішень, що суперечать законодавству.

Дослідження процесуальних засад функціонування місцевої публічної влади довело, що спостерігається значна кількість компетенційних норм матеріального права, які не підкріплені процесуальними гарантіями їх використання. Так, взаємовідносини старости з місцевою радою та виконавчим комітетом місцевої ради законодавчо не врегульовані. Також конфліктні ситуації виникають між районними та обласними радами та районними та обласними державними адміністраціями у бюджетній сфері, у сфері комунальної власності тощо. Саме недосконалість, а іноді суперечність законодавства у сфері регулювання місцевої публічної влади у його фактичному застосуванні позбавляє можливості забезпечити ефективну взаємодію між органами та посадовими особами місцевої публічної влади.

Відстоюємо позицію, що основні процедурні питання функціонування органів і посадових осіб місцевої публічної влади мають бути закріплені на рівні закону, при цьому особливості процедури правових і організаційно-правових форм їх діяльності безперечно мають бути передбачені в локальних правових актах органів місцевої публічної влади. Беззаперечно, розвиток місцевої демократії і забезпечення прав людини буде ефективнішим у разі врахування місцевою публічною владою особливостей і специфіки території, складу жителів, історії, релігії та інших чинників, що можуть впливати на вибір форм і методів функціонування та його результат.

Список використаних джерел:

1. Проблеми функціонування місцевих рад та їх виконавчих органів : монографія / за ред. Ю. М. Тодики. – Харків : Право, 2009. – 540 с.
2. Загальна теорія держави і права: підручник / М. В. Цвік, О. В. Петришин, Л. В. Авраменко та ін.; за ред. д-ра юрид. наук, проф., акад. АПрН України М. В. Цвіка, д-ра юрид. наук, проф., акад. АПрН України О. В. Петришина. – Харків : Право, 2009. – 584 с.
3. Конституція України від 28 червня 1996 року (зі змінами, внесеними згідно із законами України від 8 грудня 2004 року; від 1 лютого 2011 року; від 19 вересня 2013 року; від 21 лютого 2014 року; від 2 червня 2016 року) // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
4. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21 травня 1997 р. № 280/97-ВР (станом на 17 липня 2015 р.) // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 24. – Ст. 170.
5. Про місцеві державні адміністрації : Закон України від 9 квітня 1999 р. № 586-XIV (станом на 1 травня 2016 р.) // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 20. – Ст. 190.
6. Про делегування повноважень обласної ради обласній державній адміністрації відповідно до Закону України «Про державно-приватне партнерство» : Рішення Волинської обласної ради від 29 грудня 2011 р. № 8/58 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://volynrada.gov.ua/session/8/58>. – Назва з екрана.
7. Про делегування повноважень обласної ради обласній державній адміністрації : Рішення Закарпатської обласної ради від 17 березня 2016 р. № 181 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/ZA160025.html – Назва з екрана.
8. Про делегування обласній державній адміністрації повноважень щодо управління об'єктами спільної власності територіальних громад сіл, селищ, міст області : Рішення Херсонської обласної ради від 21 січня 2011 р. № 99 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://khoda.gov.ua/rishennya-xersonsko%25d1%2597-oblasno%25d1%2597-radi-pro-deleguvannya-oblasnij-derzhavnij-administraci%25d1%2597-povnovazhen-shhodo-upravlinnya-obyecktami-spilno%25d1%2597-vlasnosti-teritorialnix-gromad-sil-selishh>. – Назва з екрана.
9. Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 1 квітня 2014 р. № 333-р // Офіційний вісник України. – 2014. – № 30. – Ст. 831.
10. Карабін Т. О. Фіскальні показники децентралізації за підсумками бюджетної реформи 2014–2015 рр. в Україні / Т. О. Карабін, М. В. Менджул // Децентралізація в Україні: законодавчі новації та суспільні сподівання. – Київ : Ін-т законодавства Верховної Ради України, 2015. – 413 с.

** Калиновський Богдан Валерійович – доктор юридичних наук, доцент, завідувач кафедри конституційного та міжнародного права Національної академії внутрішніх справ.*

Стаття надійшла до редакції 05.08.2017 р.

УДК 242.8

Лідія Костецька *

КОДИФІКАЦІЯ ВИБОРЧОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

У статті розкрито недосконалість виборчого законодавства та наголошується на необхідності внесення у зв'язку з цим комплексних змін. Проаналізовано актуальні питання, пов'язані зі змінами національного виборчого законодавства з урахуванням європейського досвіду, розглянуто проблеми щодо його кодифікації, висвітлено перспективи впровадження Виборчого кодексу України.

Ключові слова: вибори, кодифікація виборчого законодавства, уніфікація виборчих процедур, Виборчий кодекс України.